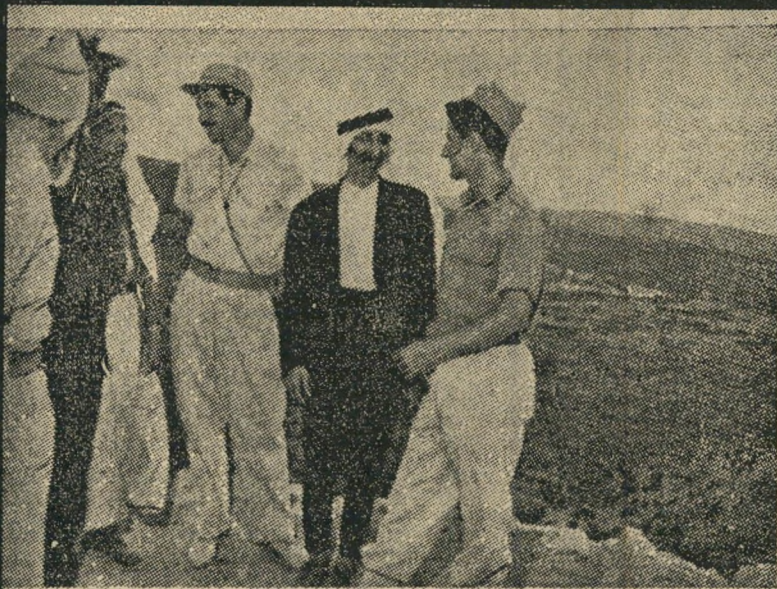

אחד מחיילי ח"ץ, שכוננו, הצבא הפרטי של אבא חושי"

מספר על כיבוש הכפר שתושביו מוכנים היום להתגייר כדי לחזור אליו

"הם חיכו לנו בכיליון עיניים!"

חיילי ישראל - אורחים רצויים
אצל בני המיעוטים בג'רר

מנצי ישראלי בקפריסין נפגש עם בני המיעוטים בג'רר

הצילום: מ. קמחי

הריווח כ"דרכי השבוע"
בי-1948 על קבלת הפנים באיקרית

הפעולות שביצע גדודו באזור איקרית וברעם.

"הפלוגה שלנו היתה שייכת ליחידה שישבה על הר הכרמל" מספר אמנון. "קראו לנו ח"ץ ראשי תיבות לחטיבת עבודה צבאית. היינו כולנו בעלי מיקצוע — חשמלאים, מסגרים וטכנאים, וברובנו הגדול בעלי-משפחות. בצבא היו קוראים לנו בצחוק: הצבא הפרטי של אבא חושי. בגלל שרובנו היינו חיפאים ובגלל שישבנו על הכרמל."

עם גבור הקרבות בחזית הצפון הועברה יחידת ח"ץ לגליל. הפלוגה שלנו, ממך שיד אמנון, "עברה לאכזיב והיתה ממונה על הגיזרה מנהריה עד לאילון, כאשר המישלש העיקרי שלנו, בראש-הניקרה, שם ישבה מחלקה אחת.

"באוקטובר 48 העבירו את הפלוגה שלי לתריחא וכמו שסיפרתי עלינו עליה בליל ה-30 לחודש וכבשנו אותה.

"ישבנו במישטרת תרביחא אחרי ש"כבשנו את הכפר, ופתאום באו כמה חברי מאלה שנכנסו לאיקרית וסיפרו כי בני הכפר מזמינים את כולנו לחפלה.

"ידענו מסיפוריהם כי נתקלו ביחס ידידותי להפליא כאשר נכנסו לכפר. שלא כמונו שכניסנו לתרביחא לוותה בצליפות מן הגבעות שמסביב, ליוו אותם לאיקרית צלמים ועיתונאים, שהנציחו את הרגעים היפים בהם קיבלו אותם הכפריים בורעות פתוחות.

"לא היתה שום העמדת פנים בקבלת פנים זו. אנשי איקרית נוצרים-מארוניטים סבלו קשות מהתנכלויות הכפריים הערביים-מוסלמים שסביבם, ובייחוד מאנשי (המשך בעמוד 26)

אחרי 24 שנה
משפחת ריטר בלי אמא שיצאה לעבודה. מימין לשמאל: איתן הבן האמצעי, אמנון האב, יוני הבכור ומירי הקטנה. הבנים כבר יוצאי צבא.

גליל". אך המילים המעטות אשר הוסיף אמנון לפוטוסטט, הסירו את מעטה הסתמיות: "הייתי חייל ביחידה הצבאית, והשתתפתי אישית במסיבה שהתקיימה בכפר איקרית. במשך שנים רבות שאלתי את עצמי למה מדינתנו אינה מכבדת את ידידיה.

"הגיע הזמן שירשו לעקורי איקרית וברעם לחזור לכפרם ותהיה זו ראשית הדרך להידברות עם מיעוטים רבים במזרח התיכון, ובמיוחד עם המארוניטים, שהלאומנות הערבית והמוסלמית מאיימת עליהם."

ובכן לא סתם כפר ערבי נוצרי בגליל, כי אם איקרית עצמה. ואנשים אלה, כפי ריים שלווים אשר קיבלו את פני חיילינו בג'רר של מיימעינות, בפינג'אנים של קפה, בנשיהם ובטפסם, הם אותם עקורים של היום. מבוגרים יותר, זקנים יותר וכמהים אל אדמתם.

צליפות

ומסיבה

ה יקה בן ה-51, אשר עלה ארצה ב-39 מברסלאו שבגרמניה, ובעברית הי' גוטפת בפיו דבק עדיין שמץ של היגיו גרמני, היה באוקטובר 1948 בחזית תרביחא. "היינו בגדוד שחילקו אותנו ל-3 שניים, חלק מאיתנו עלה בליל ה-30 ל-אוקטובר על תרשיחא ועוד באותו לילה כבש את תרביחא, כיום — שומרה. אני הייתי איתם. החלק השני הלך לאיקרית." כך מתחיל תאורו של אמנון לסידרת

שנים עזר גם כאלה. אמנון ריטר אינו צדיק מיקצועי. הוא איננו אפילו דו"קישוט. פועל שכיר כל ימיו, אב לשני בנים יוצאי יחידות קרביות בצה"ל (שניהם באותה יחידה) ולבת אחת קטנה (10.5). אמנון הוא התגלמות הישר האלי היפה.

"כשאני רואה איצדק זה כואב לי", הוא אומר. וכשהוא רואה את העוולות אינו צורח, אינו מתריע, אינו זורע מילים ריקות מעל במות-ציבור כדי לקצור לאחר מכן את רוח אהדת הקהל.

הוא כותב מיכתב לאחת ממערכות הר עיתונים, הוא שולח גזר עיתון ישן, המר כיה יותר מכל המילים חוצבות להבה, את גודלו של העוול שנעשה. כך עשה גם כשלא יכול היה לשאת את ההתעלמות מן העוול שעולל לעקורי איקרית וברעם שחלקם הודיע השבוע כי מוכן להתגייר. הוא צילם עמוד בגיליון ישן של דבר-השבוע, ושלה אותו למערכת דבר.

בגיליון, שמלפני 24 שנים, הופיעה סידרת תמונות המראה חבורת לוחמים ישראליים כשהם מוקפים תושבים ערביים, נושאים את הילדות הערביות על כפיים ומסובים לשולחן חגיגי אחד עם אותם ערבים.

מבוגרים, זקנים

כמהים לאדמתם

ה כותרות לתמונות אמרו סתמית: "חיילי ישראל בכפר ערבי-נוצרי ב-